

แหวนหมั้น

บทที่ 37

“พี่อรุณีไหวว่าคุณแม่ชอบคุณนิยม”

เอมอมรถามขณะที่นั่งรถกลับมาด้วยกันในวันรุ่งขึ้น อารยะพยักหน้า

“รู้ซี รู้ว่าชอบกันมากเสียด้วย เห็นไปไหนมาไหนด้วยกันแล้วคุณนิยมยังซื้อข้าวของแพงๆ ให้คุณแม่เยอะเยอะ”

“แต่คุณนิยม ไม่ใช่คนดีอย่างที่พวกเราเข้าใจหรอกนะคะ คุณแม่รักเขา เชื่อใจเขาขนาดที่ขายบ้านให้ แต่ที่นี้เขาส่งนายมา เขา กำลังจะเรียกร้องเอาบ้านของเราแล้วละ”

“หา...!” อารยะร้อง ตกตื่นในความเป็นจริงที่เพิ่งจะได้รู้ “คุณแม่ขายบ้านให้เขาจริงๆ หรือ”

หญิงสาวพยักหน้า

“ใช่ ตอนแรกเอมก็ไม่รู้ คุณแม่มาบอกตอนหลัง เมื่อมันมีเรื่องขึ้นมาแล้ว” เธอเล่า “ก็ค่าใช้จ่ายในบ้านเรามากเหลือเกิน แล้วยังจะต้องจ่ายค่าวงดให้ธนาคารอีก รายได้ของคุณแม่ไม่แน่มั่นนอน เขาให้เงินคุณแม่มาใช้เรื่อยๆ คุณแม่ก็เลยวางใจคิดว่าเขาให้เพราะรัก เรื่องบ้านนี้ก็คงจะเป็นความคิดของเขาเอง ถ้าไม่ใช่เขาเกลี้ยกล่อมหลอกว่าจะให้อยู่ต่อไปไม่ให้เดือดร้อน คุณแม่คงไม่กล้าทำแบบนี้”

“โธ... คุณแม่ไม่ได้ปรึกษาพวกเราเลยนะ”

“อย่าว่าคุณแม่เลย เท่านี้คุณแม่ก็ไม่สบายใจมากพออยู่แล้ว เอมหวังแต่ว่า ถ้าพวกเราร่วมมือกัน ทุกอย่างก็จะดีขึ้นเอง”

“เราจะทำยังไงกันดี”

“อย่างน้อยก็ทำให้คุณแม่สบายใจก่อน ตอนนี้คุณแม่เครียดแล้วก็เสียใจมาก เอมกลัวว่าจะยิ่งไม่สบายไปกันใหญ่”

“พี่เองก็ต้องทำงาน ไม่อย่างนั้นจะมาอยู่เป็นเพื่อน”

“อย่าเลย ประเดี๋ยวพี่าก็ออกอาการซีบื่อให้คุณแม่ยิ่งเครียดไปใหญ่ แล้วเอมจะชวนอะ ลาเรียนมาอยู่กับคุณแม่เอง”

สองคนพี่น้องพูดคุยปรึกษากันเกี่ยวกับเรื่องนี้มาตลอดทาง.....

อรียารู้เรื่องราวเป็นคนต่อมา

และจากนั้นก็มาถึงชลิต

เขาติดต่อกับเด็กสาวเพื่อที่จะถามข่าวคราวของเอมอมร แล้วอรียาก็เล่าเรื่องของมารดาที่เกี่ยวข้องพันมาถึงครอบครัวให้เขาฟัง เด็กสาวเล่าทั้งหมดไม่เหลือ ยกเว้นเรื่องที่นิยมเรียกหาเอมอมรเป็นการแลกเปลี่ยน เอมอมรไม่ได้บอกให้ใครรู้ แต่เขาก็เจอตัวเอง

เขามาหาเธอที่บ้าน “ผมเพิ่งจะรู้เรื่อง อะเล่าให้ผมฟัง”

“ยายอะนี่เหลือเกินจริงๆ เอมห้ามไว้ก่อนแล้ว ไม่เคยฟังกันบ้างเลย”

“อย่าว่าน้องเลย ผมกลับตีใจที่ได้รู้เรื่อง ผมอยากรู้ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคุณนะ เอมี”

หญิงสาวรู้สึกซาบซึ้งใจ ตลอดเวลาที่ผ่านไป เธอมีได้ทำตัวน่ารักสำหรับเขาเลย แม้เขาจะแสดงให้เห็นว่ารัก กังวลห่วงใย เธอกลับตัดรอนหลบลิ้นหนีหน้า หวาดระแวงไม่ไวใจเขาตลอดมา เธอทำให้เขาโกรธขัดเคือง น้อยเนื้อต่ำใจ ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาก็ไม่เคยละทิ้งเธอเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเวลาที่เธอมีปัญหา

“แล้วคุณจะทำอย่างไรต่อไป”

“เราจะหาบ้านใหม่คะ บ้านหลังเล็กๆ พออยู่ได้ ไม่ต้องใหญ่โตหรูหรา อะไรที่ไม่จำเป็นก็จะขายไปเสียให้หมด ถ้ามีเงินไม่พอ เรา จะขอยืมจากญาติผู้ใหญ่ นอกจากนี้ คุณแม่มีที่ดินที่รังสิตเหลืออยู่ แต่มันยังไม่ค่อยเจริญก็เลยยังไม่มีราคา....” เธอหัวเราะอย่างขมขื่น “ไม่อย่างนั้นก็ไม่น่าเหมือนกันว่าจะยังคงเหลืออยู่ได้”

“ให้ผมช่วยได้ไหม” เขามองเธออย่างบอกความตั้งใจแท้จริง “คุณต้องการเงินเท่าไร”

“ไม่ต้องหรอกคะ ชอบคุณมาก”

“แต่ผมอยากจะช่วย คุณจะขอยืมก็ได้”

“แต่ฉันรับความช่วยเหลือจากคุณไม่ได้คะ” หญิงสาวยืนยันอย่างอ่อนโยน

“แม่ในฐานะเพื่อนหรือ” เขาถาม น้ำเสียงที่พูดต่อเคร่งขรึม “ผมไม่ได้คิดถึงสิ่งตอบแทนนะ เมื่อคุณแต่งงานไปแล้ว จะใช้คืนให้ผมก็ได้”

เอมอมรต้องกล้ำกลืนความรู้สึกอย่างยากเย็น อยากบอกเขาหลายครั้งแล้วว่าหากเธอต้องจากเขาเพราะการแต่งงาน ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะเจ็บปวดแต่เพียงผู้เดียว

เธอได้แต่เก็บคำพูดนั้นไว้

“ไม่ต้องหรอกคะ ฉันจะดิ้นรนกันเองก่อน แต่ถ้าจริงใจจริงๆ ฉันอาจจะขอร้องคุณก็ได้”

“คุณเป็นคนหยิ่งทรนงอย่างร้าย” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ มองเธออย่างลึกซึ้ง “เอมมี... ผมดีใจที่คุณไม่ได้ขึ้นห้องกับคุณนิยมในคืนนั้น”

“ฉันทำไม่ได้หรอกค่ะ”

“ผมรู้... คุณไม่เคยคิดจะแลกตัวเองกับอะไร คุณทำให้ผมรู้สึกผิดยกโทษให้ผมด้วยนะที่เคยเข้าใจคุณผิด คิดถึงคุณไปในทางที่ไม่ดี”

“ฉันไม่โกรธคุณเลยค่ะ คุณลิต”

“คุณรักหวงตัวเอง... แต่ผมทำกับคุณอย่างนั้น....” เขามองเธออย่างเสียใจ “ผมควรจะลงโทษตัวเองอย่างไรดี”

“คุณลิตคะ” หญิงสาววางมือลงบนหลังมือใหญ่ พูดอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องลงโทษตัวเอง คุณไม่ได้ทำลายฉันค่ะ”

ชายหนุ่มพลิกมือกลับ จับกระชับมือเธอไว้ “ผมคิดอะไรง่าย ๆ อย่างคนมักง่าย ความจริง ผมคิดว่าคุณรักผมและมั่นคงไม่มีปัญหาที่คุณจะทิ้งสิทธิ์ ผมตั้งใจจะตัดสินใจแทนคุณ กลับกลายเป็นว่าผมทำลายคุณแท้ ๆ”

“ฉันไม่ได้ถือว่าคุณนั้นเป็นการทำลาย.... ในเมื่อฉันเองก็รักคุณ”

ชายหนุ่มคาดไม่ถึงว่าเธอจะพูดออกมา

“จริงหรือ....”

“คุณรู้ยู่ตลอดเวลาไม่ใช่หรือคะ ว่าฉันรู้สึกอย่างไร” เธอหลบตา “เพียงแต่ว่าฉันถอนหมั้นไม่ได้เท่านั้นเอง”

สีหน้าของเขาหม่นหมอง “แม้ตอนนี้คุณก็ยังยืนยันเช่นนั้น... ผมไม่อาจเปลี่ยนใจคุณได้” เขาถอนใจ “ต่อไปนี่ผมจะไม่เข้าซีให้你不สบายใจ เพียงแต่ว่าในเมื่อเขายังไม่มา ขอให้ผมได้อยู่เคียงข้างคุณได้ไหมเอมมี”

น้ำตาคลอตาเธอ “ได้ค่ะ...”

“และต่อไป ไม่ว่าคุณจะแต่งงานไปแล้วหรือไม่ ขอให้ฉันจำไว้ว่า ผมรักคุณ”

“คุณลิตคะ... ขอให้ฉันจำอย่างนั้นไว้เช่นกัน”

เสียงเธออ่อน ทว่ามั่นคงและจริงจัง ดวงตาคู้งามทอประกายล้าลึก และชลิตก็มองตอบในอาการเดียวกัน.....

“เราจะต้องย้ายออกไปจากบ้านนี้จริงๆ หรือคะ”

อะริยาถามพี่สาว สีหน้าของเด็กสาวหม่นหมองวิตกกังวล เอมมรตอบว่า

“พี่คิดว่าจริงนะ”

“แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนกันล่ะคะ”

“เราจะต้องหาบ้านใหม่ ตอนนี้อะพยายามประหยัดหน่อยก็แล้วกัน เราจะต้องรวบรวมเงินไว้ให้มากที่สุด แม้พันสองพันก็มีค่า”

อะริยาพูดอ่อยๆ อย่างหดหู่หัวใจ “แล้วเราจะบอกใครๆ ว่ายังงี้ดี ไม่อายเขาแม่หรือ”

“อายก็ต้องทน มันเป็นเรื่องจริงจะทำยังไงได้ ยิ่งงี้ๆ เราก็นี่ความจริงไม่พ้น”

เด็กสาว ทำสีหน้าละห้อย “อะ ไม่เป็นไรหรอก ทนไม่ได้ขึ้นมา ก็ออกจากมหาวิทยาลัยเสียเลย”

พี่สาวถอนใจ คิดว่าจะต้องค่อยๆ กล่อมเกลาจิตใจน้องสาวให้ยอมรับให้ได้

“แต่คุณแม่ล่ะสิ จะทนได้หรือเปล่า”

อีกฝ่ายหนึ่งนิ่ง เธอเองก็กังวลเป็นที่สุดว่ามารดาจะทนความกดดันจากคนภายนอกได้เพียงไหน

“คุณแม่โตแล้วไม่ใช่เด็กๆ คุณแม่จะต้องยอมรับความจริงและทำใจให้ได้ แต่ตอนแรกๆ นี่พี่คิดว่าเราจะต้องไม่ให้คุณแม่พบใครๆ ให้มากเกินไป จะได้ไม่ต้องฟังคำพูดใครๆ ให้กระทบกระเทือน”

“แต่ก็ไม่แน่ว่าคุณแม่จะทนได้นะ คุณแม่ชอบสังคม ชอบพบปะผู้คน เมื่อจู่ๆ กลับทำไม่ได้ขึ้นมาอย่างนี้ คุณแม่จะรู้สึกยังไง”

“เฮ้อ...” หญิงสาวถอนใจอีก มันกลายเป็นลักษณะประจำตัวไปอย่างช่วยไม่ได้ “ยิ่งงี้พี่ก็ไม่รู้ละ เราจะต้องค่อยๆ ดูกันต่อไป อะเองอย่าทำให้คุณแม่หนักใจก็แล้วกัน ช่วยๆ กันแล้วอะไรๆ ก็จะไปเอง”

เวลานั้นคำแล้ว เอมมรนั่งมองดูรูปถ่ายของสิทธิ์ อารยะยังไม่กลับ และอะริยาก็ไปหาคุณตาคุณยาย เด็กสาวเป็นหลานรักจึงรับหน้าที่ไปเล่าเรื่องราวให้ท่านทั้งสองฟัง

คุณภาณี และสามีของเธอซึ่งพักอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันจะต้องรู้เรื่องด้วยแน่นอน แล้วจากนั้นเรื่องจะรู้ไปถึงครอบครัวของสิทธิ์ซึ่งเป็นเพื่อนรักของคุณภาณีหรือเปล่า

หญิงสาวทอดถอนใจ คนอื่นๆ จะว่าอย่างไรกันนะ เมื่อได้ทราบความจริงว่า ครอบครัวของเธอมาถึงจุดที่ไม่มีอะไรเหลือ แม้แต่บ้านที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อย ด้วยความรักความอบอุ่น ก็กำลังจะถูกคนอื่นยึดไปครอบครอง

ก็ดีเหมือนกันหากใครๆ ได้รับรู้กันในเวลานี้ ใครขឹងใจสงสัยจะได้มาซักถามมาหาคำตอบเอาจากพวกเธอพี่น้อง แต่หากว่าแม่

ของเธอกลับมา เธอหวังว่าทุกคนคงได้เข้าใจและยอมรับ และจะไม่
รบกวนให้แม่กระทบกระเทือนอีกต่อไป

แม่ควรจะได้เริ่มต้นใหม่ด้วยความสงบ

สิทธา.....

เอมอมรคิดไปถึงพ่อแม่ของคู่หมั้น ท่านทั้งสองคงต้องได้รู้จัก
คุณภาณี ท่านจะว่าอย่างไรกัน จะยังคงรักเอ็นดูเธออยู่เหมือนอย่าง
เดิม หรือว่าจะรังเกียจเด็ดฉันทันที... เธอได้แต่สงสัย.....

และหากว่าเป็นไปในประการหลัง เธอจะแต่งงานกับสิทธา ก้าว
เข้าไปเป็นสะใภ้คนเดียวของครอบครัวนั้นได้อย่างไร

แต่ถึงอย่างไร ความจริงก็ต้องเป็นความจริง เธอบอกตัวเองว่า
จะต้องยอมรับมันอย่างกล้าหาญ เธออดไม่ได้ที่จะนึกถึงคนที่ทำให้เธอ
กล้าหาญถึงเพียงนี้

จะเป็นใครถ้าไม่ใช่ชลิต.....

ถ้าหากฝ่ายสิทธาขอถอนหมั้น เธอคงไม่รู้สึกรทรมานมากเท่ากับได้
ชื่อว่าเป็นผู้ทรยศ

เสียงโทรศัพท์กรีดขึ้นในความเงียบ หญิงสาวลุกเดินมารับ
“ฮัลโหล”

“คุณเอมหรือคะ...” น้ำเสียงทางปลายสายบอกความตื่นตกใจ
เอมอมรใจวาบขึ้นด้วยความวิตกกังวล

“มีอะไรหรือนวล”

“คุณผู้หญิงคะ คุณเอมคะ คุณผู้หญิงแยแล้ว...!” ปลายสาย
ระล่ำระลัก น้ำเสียงแตกตื่น

เอมอมรใจหาย “คุณแม่เป็นอะไรไปนวล...”

“คุณผู้หญิงหายไปคะ ไม่รู้ว่าหายไปไหน”

หญิงสาวมือเท้าอ่อน เริ้วแรงเหือดหายไปทั้งหมด “แน่ใจหรือนวล
หาตัวแล้วหรือยัง” เธอแข็งใจถาม นวลตอบกลับมามี

“หาตัวแล้วคะ นวลไม่เห็นเลยจริงๆ เห็นแต่ร่องเท้าทิ้งอยู่ที่
ชายหาด แล้วอีกอย่างหนึ่ง นวลคิดว่าคุณผู้หญิงคงจะกินยานอนหลับ
เข้าไปแยะเลยคะ เพราะว่าเมื่อเช้านี้ นวลเตรียมยาให้ยังเห็นยานอนหลับ
เหลืออยู่เต็มแผง แต่เมื่อคืนเห็นมันเหลือแต่แผงเปล่าๆ แล้วยาอื่นๆ
ก็ถูกรื้อตักเรียราดไปหมดเลยคะ”

“โอ๊ย...ขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” เธอแทบจะร้องให้ออกมา
“นวลให้บุญไปแจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้เลย พอฉันตามพี่อาได้แล้วจะรีบตาม
ไป”

เธอวางสาย เมื่อติดต่อบารยะไม่ได้ก็วิ่งขึ้นไปแต่งตัวด้วยความรู้สึก
หนักอึ้ง เธอทำอะไรแทบไม่ถูก สวมเสื้อผ้า หยิบกระเป๋าสตาร์คแล้วก็
ลงมายืนเคັงคว้งอยู่กลางห้อง

หัวหิน... เธอจะไปทีนั้นได้อย่างไร

อารยะยังไม่กลับ แล้วยังติดต่อไม่ได้ หญิงสาวรีบต่อโทรศัพท์
ไปบ้านเพื่อนๆ ของเขา แต่ไม่มีใครรู้ว่าพี่ชายของเธออยู่ที่ไหน

เธอหมุนหมายเลยไปยังบ้านคุณตาคุณยาย ทว่าไม่ทันที่จะมี
เสียงเรียก เธอก็ตัดสาย ท่านทั้งสองอายุมากแล้ว เธอเองยังไม่รู้ว่า
เหตุการณ์เป็นอย่างไรจึงไม่สมควรที่จะเอาความห่วงกังวลไปใส่ให้ท่าน

เธอคิดถึงชลิต แล้วก็ต่อเลขหมายทันที ภวานาขอให้เขาอยู่บ้าน
ขณะที่กำลังมีความทุกข์สาหัส เธอหวังให้เขามาอยู่ข้างๆ เพื่อเธอจะได้มี
กำลังใจต่อสู้กับเหตุการณ์ข้างหน้า

มีสัญญาณเสียงเรียก หญิงสาวกระวนกระวายรอคอย

“ฮัลโหล...” เป็นเสียงของสมรัก...!

เอมอมรยิ้มนง

“ฮัลโหล...” เสียงนั้นดังมาอีก สมรักบอกทวนเลขหมาย

“รัก...” เสียงเธอแทบพร่า “เราขอพูดกับคุณชลิตหน่อย”

“อ้อ เอมอมรหรือ” น้ำเสียงของสมรักบอกว่าแปลกใจ แต่กลับ
ขบขันระคนเย้ยหยัน “ดึกคืนป่านนี้แล้วตัวเองโทรมาหาคุณชลิตเขาทำไม
มีธุระอะไรน้าหน้าหรือ”

เธอนิ่ง นึกไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี

“บอกได้ไหม หรือว่าเป็นความลับ”

“รัก... เรามีเรื่องสำคัญ เราต้องพูดกับเขา”

“งั้นหรือ...” ฝ่ายนั้นนิ่งไป “เดี๋ยวนะ จะขออนุญาตก่อนว่า
เขาอยากจะทำกับตัวเองหรือเปล่า”

แล้วเธอก็ได้ยินเสียงหวานของสมรักดังแว่ว “คุณชลิตเขา เอมอมร
โทรมา คุณอยากจะทำกับเขาหรือเปล่าคะ” หญิงสาวรู้สึกเจ็บปวดจน
ต้องกลั้นใจกับเสียงนั้น

ชั่วครู่ เสียงของสมรักก็กลับมาพูดด้วย คราวนี้มันบอกความ
ขบขันและเย้ยหยันยิ่งกว่าเดิม

“เสียใจด้วยนะ คุณชลิตเขาไม่ยอมมาพูด... แล้วก็... ลองพยายาม
ดูใหม่ซินะ... เอมมี...”

เอมอมรตัวชา วางหูโทรศัพท์ลงด้วยหัวใจที่เจ็บปวด.....